

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 807/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је пуномоћник Маја Миљевић адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт-Панчево“ са п.о. из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2372/20 од 27.11.2020. године, у седници већа одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2372/20 од 27.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 292/19 од 25.06.2020. године усвојени су тужбени захтеви тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ и ДД и обавезан тужени да сваком тужиоцу понаособ, на име разлике зараде за остварене а неплаћене ефективне часове рада (рад дужи од пуног радног времена), накнаде трошкове за исхрану у току рада, накнаде регреса за коришћење годишњег одмора и разлике зараде за рад недељом, од 2016. до 2019. године, за периоде ближе означене у изреци, исплати одређене месечне новчане износе са затезном каматом од дана доспелости до исплате, као и да им по исплати сваког припадајућег износа разлике зараде уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду пензијског и инвалидског осигурања, доприносе за здравствено осигурање Републичком заводу за здравствено осигурање и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање. Тужени је обавезан да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 298.108,36 динара у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, увећане за износ законске затезне камате од дана извршности пресуде па до исплате, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2372/20 од 27.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П1 292/19 од 25.06.2020. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погршене примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту:ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена, ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 4.), осим из члана 404. овог члана.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У овој парници тужиоци су тражили исплату разлике мање исплаћене зараде, мање исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора и накнаде трошкова за исхрану у току рада, при чему је означена вредност спора за тужиоца АА у износу од 200.108,32 динара, тужиоца ББ у износу од 173.975,36 динара, ВВ у износу од 178.427,73 динара, ГГ у износу од 150.259,14 динара и ДД из ... у износу од 172.648,23 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, па како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Из датих разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у изреци овог решења.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић